

фінансової системи від зовнішніх та внутрішніх загроз.

Проведення аналізу та прогнозування ситуації в галузі національної безпеки та розробка заходів щодо її забезпечення.

Організація та проведення тренувань, навчань [2].

Управління у галузі національної безпеки передбачає роботу з такими державними структурами, як Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ, Служба безпеки, Міністерство закордонних справ та іншими відомствами. Кожна з цих структур має свої функції та завдання у забезпеченні національної безпеки.

Окрім державних структур, управління у галузі національної безпеки включає взаємодію з недержавними структурами, такими як приватні фірми, громадські організації та активісти. Ці структури можуть бути важливими джерелами інформації про можливі загрози національній безпеці та сприяти забезпеченню безпеки громад. Одним з найважливіших елементів управління у галузі національної безпеки є аналіз та оцінка ризиків та загроз. Це включає в себе збір та аналіз інформації про потенційні загрози та ризики для державної безпеки, а також оцінку їх потенційного впливу на державу та її громадян.

Для забезпечення ефективного управління у галузі національної безпеки потрібно використовувати комплексний підхід, який включає в себе різні аспекти, такі як політичні, економічні, військові, правові та інформаційні. Також передбачає розробку та впровадження стратегій та планів дій з попередження та ліквідації загроз, а також забезпечення безпеки відповідно до потреб та можливостей держави. Важливо також мати механізми для виявлення та аналізу потенційних загроз, в тому числі з міжнародного рівня.

Розробка та впровадження ефективних стратегій та планів дій є ще одним важливим елементом управління у галузі національної безпеки. Це включає в себе розробку та впровадження стратегій з попередження та реагування на загрози, а також розробку планів дій для різних сценаріїв, включаючи надзвичайні ситуації та конфлікти [3].

Співпраця та координація між різними державними та недержавними структурами є також важливим елементом управління у галузі національної безпеки. Це включає в себе співпрацю та координацію між різними міністерствами та відомствами, а також залучення до процесу управління представників громадськості, наукових та експертних груп. Управління у галузі національної безпеки має на меті забезпечити захист національних інтересів держави, збереження територіальної цілісності, гарантування безпеки громадян та інших осіб, які перебувають на території держави, а також захист економічних та політичних інтересів.

1. Кормич Б. А. Інформаційна безпека : організаційно-правові основи : навчальний посібник / Б. Кормич. – К. : Кондор, 2004. – 382 с.

2. Жарков В. О. Впровадження цілей сталого розвитку в державну політику і управління в галузі національної безпеки. – 2020. – С. 58.

3. Ситник Г. П. Державне управління у сфері національної безпеки (концептуальні та організаційно-правові засади): Підручник К.: НАДУ, 2012. – 544 с.

УДК 351.74/.76

DOI: 10.31733/17-03-2023-257-259

Максим ШЕВЯКОВ

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПІД ЧАС ПРОФІЛАКТИКИ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ І ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ

Перш за все, поліція - орган державної влади, який безпосереднього займається профілактикою деліктів, у тому числі у сфері громадського порядку, також не менш важливою задачею професії є охорона прав і свобод людини. Тобто, найбільша цінність в

діяльності поліцейського - людина та її безпечно перебування в суспільстві. Для цього поліцейські з кожного куточка країни витрачають безліч сил для того, щоб налагодити порядок, забезпечити добробут та безпеку в громадськості. Як чудово розуміти, що є люди, які віддаються своїй роботі на максимум, вкладають частинку себе, щоб зменшити рівень правопорушень, а в результаті цього - підвищити рівень безпечності. Щодо профілактичної діяльності Національної поліції в сфері громадського порядку та громадської безпеки, можна зауважити, що існує декілька напрямків, таких як: загально-соціальна профілактика та спеціальна про-філактика. Взагалі, у більшості випадків поліція використовує загально-соціальну профілактику, бо вона більш орієнтована на підвищення життєвого рівня населення й гуманізацію людських відносин.

Попередження деліктів розглядається у міжнародно-правовому аспекті як система усунення факторів, що викликають делінквентність, зокрема можливості скоєння правопорушення. При цьому існує думка про те, що ефективна профілактика можлива лише за використання комплексного підходу.

Поліція у запобіганні правопорушенням передбачає залучення до цієї діяльності установ, які традиційно не займаються попередженням злочинності, наприклад, шкіл, соціальних служб та органів охорони здоров'я [1].

Відповідно до міжнародних правових актів «права і свободи особи та громадянина» можна поділити на три групи:

1) Особисті чи громадянські права. Покликані забезпечувати свободу людини як члена суспільства, її захищеність від незаконного зовнішнього втручання. Держава визнає свободу особи в певній сфері відносин, відданої на розсуд людини, вона може бути об'єктом претензії держави.

2) Політичні права. Забезпечена державою можливість участі людини у політичному житті, у тому числі у здійсненні державної влади. Вони становлять основу демократії та спрямовані на прояв людини як активного учасника політичного процесу.

3) Соціально-економічні та культурні права. Стосуються підтримки та закріплення соціально-економічних умов життя людини, визначення її становища у сфері побуту, праці, зайнятості, добробуту [2].

На сучасному етапі нормативно-правового розвитку суспільства профілактична робота Національної поліції має стати найважливішим напрямом діяльності державних та владних структур. Це сприймається під виглядом профілактичних заходів, які полягають у використанні методів контролю та обробки даних, їх систематизації з метою запобігання виникненню злочину на стадії його планування та підготовки. Силами та засобами Національної поліції забезпечується процес дискредитації протиправної поведінки, добровільної відмови від суспільно шкідливих мотивів та намірів або продовження девіантної діяльності конкретних груп та осіб. Суть профілактики полягає у розвитку почуття відповідальності за свою поведінку, що сприяє глибокому усвідомленню не лише своїх прав, а й обов'язків. Всебічна профілактична діяльність суб'єктів владних повноважень викорінює у суспільстві такі негативні явища як ілюзії безкарності, стереотипи аномії.

В умовах загострення суспільних відносин у сфері громадського порядку та безпеки, а також викликів як на національному, так і на глобальному рівнях об'єктивно зростає значення державної політики в галузі профілактики правопорушень, покликаної забезпечити на системній основі багатоаспектне та багаторівневий вплив на криміногенні процеси [3].

Отже, сьогодні проблема профілактики полягає в тому, як оптимально забезпечувати безпеку та як оптимально контролювати громадський порядок, щоб досягти дійсно ефективного попередження правопорушенням та спрямувати весь наявний інструментарій на досягнення стратегічних цілей формування безпекового середовища. У сучасних умовах - становлення й розвитку демократичної, правової держави, захисту суверенітету - профілактика правопорушень розглядається як важливий вектор внутрішньої політики України. Тому до забезпечення публічної безпеки та порядку (громадського порядку та громадської безпеки) та профілактики правопорушень залучається Національна поліція України, яка є одним з пріоритетних органів протидії злочинності, зменшення масштабів її розповсюдження, покращення криміногенної обстановки.

Значення профілактичної діяльності Національної поліції полягає у тому, що зростає рівень охорони громадського порядку та безпеки, зменшується кількість, як адміністративних правопорушень, у тому числі дрібних хуліганств, розпиття алкогольних

напоїв, куріння тютюнових виробів у заборонених місцях, так і кримінальних. Головне, що завдяки цим заходам підвищується рівень довіри громадян, а це є важливим тригером для сьогодення. Враховуючи вищевикладені фактори буде формуватися «нове» суспільство, що буде усвідомлювати необхідність дотримання законів, позбудеться девіантного мислення, наслідком чого є нівелювання намірів порушувати права та свободи громадян.

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

2. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: Навчальний посібник. Черней В.В., Константінов С.Ф., Братель С.Г. та ін. під заг. ред. Коваленка В.В. 5-те вид. К.: ПП «Дірект Лайн», 2018. 408 с.

3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. База даних (БД) «Законодавство України». Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020>.

4. Про заходи щодо зміцнення правопорядку і посилення взаємодії місцевих органів виконавчої влади та правоохоронних органів: Указ Президента України від 15 грудня 2017 року № 1087/2006.

УДК 35.078.32

DOI: 10.31733/17-03-2023-259-261

Денис ЮР'ЄВ

старший викладач кафедри кримінального процесу та стратегічних розслідувань

Єва СЕРДЮК

курсант факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ДІЛОВОДСТВО В СИСТЕМІ МВС. ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОТИ З ДОКУМЕНТАМИ В СТРУКТУРНИХ ПІДРОЗДІЛАХ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Актуальність проблеми вдосконалення діловодства у системі МВС нині має значення. МВС здійснює функції нормативно-правового регулювання та забезпечує виконання основних напрямів діяльності органів внутрішніх справ, які є спеціалізованою державною структурою, призначеною для безпосереднього здійснення державного управління.

Процес управління не може обійтися без отримання, зберігання та переробки різноманітної інформації. Таким чином головною діяльністю в апараті управління є діловодство, яке включає документування та організацію роботи з документами (документообіг), де документ - це головний інструмент управління.

Слід зазначити, що проблема механізму організації роботи з документами недостатньо опрацьована у державних органах, отже знижується ефективність та продуктивність праці керівників та співробітників. Питання на цю тему відображені, у чинному законодавстві, відповідно до якого вся структура МВС організовує діловодство. Ця тема, що стосується організації діловодства в МВС, незважаючи на велику кількість розроблених нормативних документів, у літературі досліджена мало і потребує поглибленості та вирішення деяких питань щодо роботи з документами в системі МВС.

Складання та оформлення документів називають документуванням, питання руху та обліку документів охоплюються поняттям документообігу. Дані галузі діяльності та становлять діловодство. Розглянемо, що ж має на увазі ця діяльність у широкому сенсі. Діловодство – діяльність, що забезпечує документування, документообіг, оперативне зберігання та використання документів.

Удосконалення діловодства має безпосереднє значення підвищення рівня ефективної діяльності всіх організацій, зокрема всіх служб і підрозділів органів внутрішніх справ.

Документування – створення документів у процесі діяльності органів внутрішніх